

Arrest

nr. 145 626 van 19 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 8 mei 2015 tot teruggrijping, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 mei 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 mei 2015 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 8 mei 2015 met vlucht TK1939 komende van Istanboel aan op de luchthaven te Zaventem. De grensinspectiediensten stellen vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van voormelde vaststelling die werd gedaan door de politiediensten en gelet op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beslissing tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering en dient te worden geacht te zijn gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een terugnrijving is gepland op 21 mei 2015. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*midde*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 juncto artikel 19 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij beschikt over een F-kaart in België. Hij zet uiteen dat hij ongeveer 8 maanden geleden naar Iran reisde, dat zijn paspoort en F-kaart hierbij in beslag zijn genomen en dat hij uiteindelijk een visum heeft gevraagd op naam van zijn jongere broer om vervolgens het land uit te reizen. Hij is van mening dat hij zich kan beroepen op een recht op terugkeer en benadrukt sinds 2006 in België te verblijven en hier een familieleven en werk te hebben. Hij merkt eveneens op dat een van zijn broers in 2013 als vluchteling werd erkend in België, waardoor zijn betoog als plausibel dient te worden beschouwd. Hij betoogt dat verweerder onzorgvuldig handelde door met deze geen rekening te houden en deze niet nader te onderzoeken.

4.3.2.1.2. Artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”

Verzoeker betwist als dusdanig de vaststelling niet dat hij trachtte het Rijk binnen te komen zonder dat hij een geldig reisdocument kon voorleggen. Hij houdt voor dat hij als familielid van een burger van de Unie verblijfsgerechtigd is in België, doch kon geen geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum voorleggen, en evenmin een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Ook thans kan hij deze documenten niet voorleggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de grenscontrole niet bij machte was om het reisdocument waarmee hij vanuit Turkije naar België reisde voor te leggen. Er blijkt evenmin dat hij nog in het bezit was van zijn vliegtuigticket of instapkaart. Verzoeker stelde weliswaar de persoon te zijn die in het verleden in België een F-kaart werd uitgereikt, doch kon niet de vereiste documenten voorleggen die het bestuur in staat stelden zulks met een voldoende zekerheid vast te stellen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat door verzoeker op 7 januari 2015 bij de Belgische ambassade van Istanbul, Turkije, reeds een terugkeervisum werd gevraagd op naam van M. S. Verzoeker betwist ter zitting althans ook niet dat hij deze aanvraag indiende. De afgifte van het visum werd evenwel geweigerd, omdat niet vaststond dat de visumaanvrager dezelfde persoon was als de persoon aan wie in België in het verleden een verblijfsrecht was toegekend. In het kader van deze aanvraag was de aanvrager in de mogelijkheid om binnen een redelijke termijn alle volgens hem nuttige gegevens en stukken aan te brengen dat hij de persoon is die verblijfsgerechtigd is in België én dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op terugkeer. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker hierbij een Iraans paspoort kon voorleggen, evenals een attest van verlies van de Turkse politie dd. 29 december 2014 betreffende de Belgische F-kaart die betrokkene in Istanbul was verloren. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leerde vervolgens dat de vingerafdrukken van de aanvrager overeenkwamen met deze van een visumaanvrager kort verblijf dd. 3 december 2014 bij de Oostenrijkse autoriteiten in Teheran, Iran, op naam van M. S. geboren in 1982 (andere voornaam en geboortedatum dan de persoon die in België beschikt over een verblijfskaart), persoon die op 22 november 2011 ook reeds een visumaanvraag kort verblijf deed bij de Belgische ambassade te Teheran om zijn broer in België te bezoeken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende verzoeker een persoon op naam van M. S. geboren in 1982 te kennen en ontkende hij een visumaanvraag in Oostenrijk te hebben ingediend. Er blijkt niet dat verzoeker tegen deze beslissing in beroep is gegaan. Integendeel opteerde hij er blijkbaar voor met onbekende reisdocumenten door te reizen naar België, zonder een terugkeervisum te hebben bekomen.

Verzoeker houdt thans voor dat hij een achttal maanden geleden naar Iran reisde alwaar zijn paspoort en F-kaart in beslag zijn genomen. Deze verklaringen zijn niet verzoenbaar met voorgaande gegevens zoals deze blijken uit het administratief dossier en met name de stukken voorgelegd bij de visumaanvraag van 7 januari 2015. Ter terechtzitting betoogt verzoeker ook nog dat het niet onlogisch zou zijn waar hij, teneinde Iran te ontvluchten, op naam van zijn broer een visum bij de Oostenrijkse autoriteiten zou hebben gevraagd, terwijl hij in het kader van de visumaanvraag van 7 januari 2015 ontkende een visumaanvraag in Oostenrijk te hebben ingediend. Ook suggereert hij dat dan mogelijk een vals paspoort werd voorgelegd bij de visumaanvraag van 7 januari 2015. De Raad kan prima facie enkel vaststellen dat de verklaringen van verzoeker niet stroken met bepaalde stukken zoals deze zijn opgenomen in het administratief dossier en dat deze niet consistent zijn. De in dit verband verstrekte verklaringen achteraf van verzoeker kunnen niet overtuigen. Verzoeker kan ook geenszins verklaren waarom hij bij aankomst te Zaventem het door hem gebruikte reisdocument niet kon voorleggen.

Prima facie laten de beschouwingen van verzoeker de Raad niet toe te kunnen vaststellen dat verzoeker een persoon is die verblijfsgerechtigd is in België of dat verweerder onwettig heeft gehandeld door verzoeker de toegang tot het grondgebied te weigeren op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet omdat hij hiertoe niet de vereiste (reis)documenten kon voorleggen.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat verzoeker in het kader van huidige vordering ook enkel op zeer algemene wijze stelt dat hij als familielid van een burger van de Unie – hetgeen evenwel niet blijkt – slechts acht maanden het Rijk zou hebben verlaten, doch zonder in dit verband ook maar de minste toelichting te verschaffen of een begin van bewijs in dit verband voor te leggen. Hij toont aldus ook geenszins aan dat de persoon verblijfsgerechtigd in België niet langer dan één jaar het Belgische grondgebied heeft verlaten en dat hij zou kunnen genieten een recht op terugkeer. De gevoegde stukken vormen geen duidelijk bewijs van enige aanwezigheid in België in het jaar voorafgaand aan de datum dat verzoeker te Zaventem werd tegengehouden.

Er kan op het eerste zicht niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de artikelen 3 en 19 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

Prima facie kan evenmin enig onzorgvuldig handelen worden vastgesteld. Naast het gegeven dat nog niet blijkt dat verzoeker al deze elementen ook aanbracht bij het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, blijkt immers in geen geval dat de door verzoeker aangebrachte elementen afbreuk kunnen doen aan de gedane vaststelling in de bestreden beslissing of toelaten vast te stellen dat verzoeker de persoon is die een verblijfsrecht heeft in België en die zich zou kunnen beroepen op enig recht op terugkeer, zodat minstens ook niet blijkt welk belang verzoeker erbij heeft een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op te werpen. Verzoekers betoog is gesteund op loutere verklaringen, waarvan de geloofwaardigheid niet kan worden vastgesteld. Een loutere verwijzing naar de erkenning als vluchteling in België van een broer van de verblijfsgerechtigde persoon doet hieraan geen afbreuk en vermag de verschillende ongerijmdheden in het dossier niet te herstellen en biedt nog geen verklaring hiervoor, waardoor verzoeker op het eerste zicht niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat dit enkele gegeven zijn verklaringen plausibel zou maken. Er kan het bestuur op het eerste zicht geen onzorgvuldig handelen ten laste worden gelegd, waar deze weigert een persoon toe te laten tot het grondgebied waar deze geen reisdocumenten of overtuigend bewijs kan aanbrengen die hem recht geven op deze toegang en waar deze geen rekening houdt met eventuele verklaringen in dit verband die niet stroken met concrete gegevens zoals deze voorhanden zijn in het dossier.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van *'het algemeen rechtsbeginsel dat het bestuur rekening dient te houden met alle elementen van de zaak'*. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een gebrek aan voorzichtigheid en motivering.

4.3.2.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is prima facie aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De gegeven motivering kan op het eerste zicht als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Verzoeker betoogt dat de motivering niet afdoende in feite is gemotiveerd, nu daarin niet wordt gemotiveerd inzake zijn privé- of gezins- of familieleven, doch gelet op de vaststelling dat verzoeker niet in bezit was van enig reisdocument, en aldus evenmin de documenten kon voorleggen die aantoonen dat hij als familielid van een burger van de Unie verblijfsgerechtigd zou zijn in België, blijkt niet dat enige verdere motivering zich opdrong. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker wees op de beweerde problemen die hij kende in Iran of het gegeven dat zijn broer erkend vluchteling is

in België. De gegeven motivering kan op het eerste zicht volstaan en stelt verzoeker in staat hiertegen op nuttige wijze op te komen.

4.3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezins- of familieleven in België met zijn echtgenote en zijn broer. Hij betoogt dat artikel 8 van het EVRM werd miskend doordat verweerder het bestaan van een privé- of gezins- of familieleven in België niet is nagegaan voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, en evenmin een belangenafweging in dit verband doorvoerde. Verder stelt hij dat een miskening van deze verdragsbepaling tevens dient te worden aangenomen, nu een belangenafweging en een toepassing van het proportionaliteitsbeginsel duidelijk in zijn voordeel uitdraait. In dit verband betoogt hij dat zijn betoog betreffende de afname van zijn paspoort en F-kaart omwille van het feit dat hij een niet-moslim blogger is en zijn broer reeds werd erkend als vluchteling als geloofwaardig dient te worden beschouwd en rechtvaardigt dat hij middels een visum op een andere naam naar België reisde. Hij stelt dat het voor hem bijzonder moeilijk – dan wel onmogelijk – zal zijn om terug te keren naar België vanuit Iran. Hij benadrukt andermaal te beschikken over een verblijfsrecht in België.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel kan niet worden vastgesteld dat verzoeker de persoon is die in het verleden een F-kaart in België werd uitgereikt. Aldus blijkt evenmin dat hij een echtgenote of broer in België heeft. Verzoeker kon zo bij de grenscontrole geen geldig reisdocument voorleggen. Zonder enige plausibele verklaring in dit verband te kunnen verstrekken, kon verzoeker noch zijn reisdocument(en) noch zijn vliegtuigticket en instapkaart voorleggen. Verder wordt gewezen op de gedane vaststellingen naar aanleiding van de visumaanvraag op 7 januari 2015. Zelfs indien hij alsnog de echtgenoot van een burger van de Unie zou zijn, legt verzoeker nog geen bewijs voor dat hij en zijn voorgehouden echtgenote nog een hechte band hebben. In zoverre verzoeker zich beroept op een familieleven met zijn beweerde broer in België, wijst de Raad er daarenboven ook nog op dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige broers kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid niet aan.

Enig beschermenswaardig gezins- of familieleven in België wordt prima facie nog niet aangetoond.

Zelfs indien alsnog zou moeten worden aangenomen dat verzoeker is wie hij stelt te zijn en een echtgenote heeft in België, en dit daar gelaten de vraag of huidige zaak vanuit het oogpunt van de leer

van de positieve dan wel de negatieve verplichtingen dient te worden bekeken, merkt de Raad nog het volgende op. Verzoeker betoogt dat de belangenafweging in zijn voordeel dient uit te draaien, voornamelijk omdat zijn verklaringen betreffende de afname van zijn documenten omwille van het feit dat hij blogger is en omwille van zijn broer die erkend vluchteling is als plausibel dienen te worden beschouwd. Verzoeker brengt evenwel geen enkel begin van bewijs aan van het gegeven dat hij enige activiteit als blogger zou hebben. Uit het loutere feit dat verzoekers broer erkend vluchteling zou zijn in België volgt verder nog niet automatisch als zou ook verzoeker problemen kennen in zijn land van herkomst. Enige concrete toelichting waarom hij als gevolg van de problemen van zijn broer problemen kent in Iran wordt ook geenszins gegeven. Verzoeker verwijst naar de erkenning als vluchteling van zijn broer in België om te stellen dat zijn betoog dat zijn paspoort en F-kaart door de Iraanse autoriteiten zijn afgenomen als plausibel moet worden beschouwd en deze autoriteiten hem zouden hebben willen verhinderen het land uit te reizen, doch gelet op het bij de visumaanvraag van 7 januari 2015 voorgelegde Iraanse paspoort en het voorgelegde attest van verlies dat de F-kaart in Turkije verloren ging en nu in dit verband geen aannemelijk uitleg wordt verstrekt, kan het plausibel karakter van deze verklaring geenszins worden aangenomen. Een loutere suggestie ter zitting dat het bij deze visumaanvraag voorgelegde paspoort vervalst zal zijn, kan de Raad niet overtuigen van het tegendeel. Mocht verzoeker alsnog van mening zijn dat hij ingevolge de problemen van zijn broer ook problemen zal ondervinden in Iran staat het hem ook steeds vrij een asielaanvraag aan de grens in te dienen. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing enkel wordt teruggedreven naar Turkije, niet naar Iran. Hij kan alsnog opnieuw vanuit Turkije naar België afreizen, van zodra hij in het bezit is van de vereiste reisdocumenten. Zijn betoog dat hij omwille van problemen met de Iraanse autoriteiten onmogelijk opnieuw zal kunnen afreizen naar België blijkt niet, nu verzoeker deze problemen op het eerste zicht in het kader van huidig beroep nog niet aannemelijk maakt, gelet op het door hem voorgelegde Iraanse paspoort bij de visumaanvraag vanuit Turkije en gelet op het feit dat hij enkel naar Turkije wordt teruggedreven, waar hij blijkbaar eerder reeds verbleef.

Zelfs indien verzoeker een echtgenote heeft in België toont hij ook nog niet aan dat een verderzetting van het gezinsleven enkel in België mogelijk is en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De echtgenote is zo tevens geboren in Iran. Er blijkt niet dat het voorgehouden gezinsleven niet mogelijk is in Iran of Turkije of elders.

De Raad benadrukt dat met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht het de taak van de Staat is om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad merkt ook nog op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen motiveringsplicht inhoudt. Enige miskennis van deze verdragsbepaling wordt evenmin aangetoond door er louter op te wijzen dat het bestuur geen onderzoek in dit verband zou hebben gevoerd.

Een ernstige grief in de zin van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.3.2.2.4. In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient te worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens doelt hij, in de mate dat hij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelke het bestuur dient te beslissen rekening houdende met alle elementen die de zaak kenmerken en met de nodige voorzichtigheid, op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat verzoeker op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat verweerder ten onrechte met bepaalde elementen die een andere uitkomst konden tot gevolg hebben geen rekening zou hebben gehouden of in dit verband een onvoldoende zorgvuldigheid in acht nam.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet. Enige schending van een ander beginsel van behoorlijk bestuur kan prima facie evenmin worden vastgesteld.

4.3.2.2.5. Het tweede middel is niet ernstig.

4.3.2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS